

Capitolul 18. Gânduri despre sofisme, Socrate și spartanii bisexuali din Santorini / 185
Capitolul 19. Micul Chris, pus în situația de a mâncă salam din calul său preferat / 201
Capitolul 20. Sălbăticie și tandrețe în Kenya și Zanzibar / 205
Capitolul 21. Despre limitele actelor perverse / 218
Capitolul 22. Micul Chris se confruntă cu perspectiva morții mamei lui / 229
Capitolul 23. Occident versus Orient / 240
Capitolul 24. Despre limitele actelor perverse / 251
Capitolul 25. Micul Chris e îndrăgostit de-o tigăncușă măritată / 266
Capitolul 26. Paradisuri cu legi proprii în Oceanul Indian / 275
Capitolul 27. Povestea Micului Chris – 30 de ani mai târziu / 287
Capitolul 28. Ziua când se-mparte Graalul / 298

CAPITOLUL 1

Cum am ajuns să scriu primul jurnal de călătorie erotic din literatura română

Thailandele nu știu meserie, dar sunt foarte disponibile

Asia este recunoscută pentru destinațiile sale seducătoare și tehniciile neconvenționale când vine vorba despre sex. În Phuket, Thailanda, de exemplu, te șochează disponibilitatea femeilor, indiferent de vîrstă, de a satisface nevoie oricărui turist. Spre deosebire de Bangkok, aici prețurile sunt mult mai mici (pornesc de la 10 dolari pe oră) și nu sunt atât de multe locuri organizate de unde poți alege fetele. Nici n-ai nevoie, pentru că le poți racola de oriunde. Am făcut pariu cu un prieten că putem avea orice femeie de acolo și l-am câștigat. Rând pe rând, le invitam când eu, când el pe toate fetele mai drăguțe care ne ieșau în cale să facem sex, seara, în camera noastră de hotel. Nu ne-a refuzat niciuna. De la ospătărițe la vânzătoare de suvenire ori supraveneghetoare la internet-café-uri. Ba, la un moment dat, el a convins-o chiar și pe o farmacistă... Toate în mai puțin de patru ore!

Dar, pe cât de disponibile sunt, pe atât de puține lucruri știu să facă dincolo de clasicul masaj erotic unu la unu, finalizat cu „bum-bum“, cum le place să se alinte. Cele mai mari probleme le întâmpină când vine vorba despre sexul anal, adevărată aventură la care puține dintre ele se încumetă și care te fac să te simți „uriașul planetei“, chiar dacă o ai doar de 15 centimetri. Deși, nu-i vorbă, tot uriaș te simți și când se întâmplă lucruri normale... O thailandeză mai guralivă ne-a povestit odată că, oricât de greu i-ar veni, există o persoană în față căreia o femeie deșteaptă trebuie să cedeze când vine vorba despre sexul anal: propriul soț. Altfel, există riscul să-l piardă, dacă este ispitit de unul dintre mulții transsexuali operați, care arată asemenea unor femei superbe și care nu ezită să-și folosească din plin avantajul

orificiului din... dos. O altă tară a fetelor din vechiul Siam este faptul că se rușinează între ele când e vorba despre sexul în grup (!?). În plus, se adaptează greu micilor orgii tematice, ușor regizate, și au slabe cunoștințe de „resuscitare“ atunci când bietul turist ar mai vrea, dar, vorba cântecului, nu mai are cu ce!

În Singapore și Hong Kong se linge degetul mare de la picior

Cel mai bine la capitolul „Sorescu“ (s-o resculăm...) stau chinezoaicele „din diasporă“ (Singapore, Hong Kong, Malaysia etc.), care sunt, de departe, unele dintre cele mai frumoase și mai pricepute femei în arta plăcerilor corporale. Mai înalte decât thailandezele și filipinezele (care la rândul lor sunt mai înalte decât cambodgienele), chinezoaicele stabilite de generații în statele din sudul Asiei posedă tehnici de „provocare“ și „resuscitare“ uimitoare. Una dintre cele mai eficiente este sexul oral cu ceai Cald. Explodează de-a dreptul, nu glumă! Urmează linsul degetului tău mare de la picior și mângâiatul celor mai sensibile locuri ale tale de către ea, cu genele. Apoi momentele în care ea ține în gură un cubulet de gheăță și îți sărută alternativ zonele erogene, când cu limba, când cu cubul de gheăță. Ca să nu mai spun de tehnica sărutului zonelor dificil de descris în cuvinte (da, vorbim despre cele mai „scârbavnice“ locuri la care te gândești!). Se folosește tot gheăță, pe care nu o lasă să te atingă decât ca o părere, lipindu-și buzele de „jîntă“ și sugând aerul cu multă salivă și în rafale întrerupte. Senzații nebănuite vreodată încearcă astfel bietul corp (cum ar spune un Shakespeare cu înclinații erotice). De la mângâierile catifelate la arsurile usoare (provocate de gheăță rece) și până la „efectul de catifea umedă“, rod al salivei aerate. Curat Nirvana...

Chinezoaicele comuniste se contorsionează, dar nu se epilează înghinal

Pricepute sunt și chinezoaicele din Republica Populară, asta cu condiția să poți trece peste faptul că prea puține dintre bravele urmașe ale lui Mao acceptă să se epileze exact acolo unde te-ai aștepta mai mult. Șoucul cultural este amplificat de faptul că ceea ce credeai că e un ghemotoc de blană pufos și creș se prezintă aici, din cauze genetice, ca o insulă de iarbă cu fire lungi, negre și linse de-a dreptul, orientate de obicei într-o parte. Cine dracu' a mai văzut păsării cu freza pe-o ureche? Dar, în afară de asta, meseria-i meserie. Nu se dau în lături de la nimic și fantasia culturii chineze erotice, neîntrecută încă, în opinia mea, nu cunoaște limite. Alături de o chinezoaică îți dai seama cu surprindere că, deși pariezi sătă-n mie că nu mai e loc de încă o

repriză, o poți lua de la capăt. Rareori am văzut femei care să se contorsioneze în aşa fel încât să ai senzația că participi la un *ménage à trois* cu o singură damă. Sunt doi într-unul, ca shamponul! Pe cuvânt de şoim al patriei și pionier. Cum să nu te exciți grozav când vezi cum domnișoara, în timp ce tu stai deasupra, își linguește propriile degete de la picioare?

Articolul de mai sus a apărut în luna aprilie a anului 2011, într-o revistă „glossy“ pentru femei (*Unica*). A fost publicat la rubrica dedicată „chestiilor“ sexuale. Ca să-l poată citi, amatorii trebuiau să rupă, pe linia punctată, foile fascicolului respectiv, ieșite puțin în relief și realizate toate pe fundal negru. N-am înțeles niciodată de ce fundalul nu a fost roșu, mov sau ciclamen. Dar nici nu mi-am obosit prea mult gândurile cu asemenea frâmântări. Oricum, eu colaboram pe un alt domeniu. Ca să zic așa, eram de câțiva ani buni jurnalistul specializat pe călătorii al respectivei publicații. Laura, redactorul-șef adjunct al revistei, mi-a lăsat mereu impresia unei tipă pudice. Când m-a sunat rugându-mă să mă inspir din propria experiență ca să scriu un articol despre câteva destinații erotice deosebite, m-a pufnit râsul. „Cât de erotic vrei să fie?“ „Ei, să fie mișto!“ „Scru tot ce trebuie?“ „Băi, nu fi nebun, că nu pot să-l public... Mai cu perdea.“ „Perdea subțire, perdea groasă, draperie de-a dreptu?“ „Auzi, da' tu despre ce vrei să scriu?“ „Las' că vezi când îți trimit textul.“

Și a văzut. Mi-a spus că, înainte de a-l publica, l-au citit cu voțe tare în redacție. Toate jurnalistele prezente cășcau ochii căt cepele și se amuzau nevoie mare. Unele se întrebau dacă este posibil să se întâmpile în dormitor asemenea lucruri. Altele zâmbeau pe sub mustăți. Sau și le lingea, de-a dreptul pisicește. „În final, mi-a mărturisit Laura, am încercat să le liniștesc, spunându-le că ai o imagine bogată. Altfel, îți dai seama că aș fi lucrat cu o redacție alcătuitură pe jumătate din depravate, pe jumătate din complexate sexual. Să fie la concurență aşa ceva!“ „Bine că m-am cenzurat, căt de căt. Altfel trebuia să faci ședințele de redacție cu biciul din piele împletit și cătușele cu catifea roșie. Iar cizmele alea lungi, din piele neagră, ridicate mult peste genunchi costă o grămadă de bani.“

După ce a apărut revista pe piață, am constatat cu stufoare că mulți dintre prietenii mei citiseră articolul și-l găsiseră fooarte interesant. Ba chiar și la câteva luni de la apariție, când mă întâlneam întâmplător cu căte o persoană pe care n-o mai văzusem de o bună bucată de vreme, după ce schimbam căteva vorbe de politețe, ne despărțeam astfel: „Mișto articolul ăla!“ sau „Ce-am mai râs când am văzut revista *Unica*?“ sau „Vezi că și-am citit articolul!“ Așadar,

banalul meu text despre câteva moduri de a face dragoste ale fetelor din Asia devenise ARTICOLUL! Mama mia, ce succes!

Realmente frustrant. De ani buni eram invitat tot timpul să scriu rubrici de travel la unele dintre cele mai importante publicații de top din țara mea: *Cosmopolitan*, *Ciao*, *Men's Health*, *Adevărul* (cotidianul „quality“ cu cel mai mare tiraj național“) etc. Tocmai mă aflam în plină campanie de mediatizare a ultimei mele premiere naționale în materie de turism. Eram primul român care realizase un top al celor mai frumoase 100 de țări ale lumii și care le și vizitase. Muncisem șase ani la acest proiect. Strânsesem informații, mă documentasem, filmasem, făcusem poze. De o bună perioadă de timp, relatam despre incinerările din Nepal, despre comunitățile rastafarienilor din Jamaica, despre săngheroșii mayași de la Chichén Itzá ori despre condorii de la Iguazu. Ba scrisesem chiar și despre camioanele care vin dimineață și ridică morții de pe străzile capitalei Indiei. Aceleasi pe care, nu cu multe sute de ani în urmă, se plimbau mogulii călare pe elefanți cu harnășamente din aur decorat cu cele mai mari diamante ale lumii.

Postul național de televiziune și unul din primele două posturi private din țară difuzaseră în „prime-time“ ample materiale cu relatăriile mele de la fața locului din toate colțurile globului. Și avusesem numeroase intervenții TV pe această temă. Dar niciuna din toate aceste apariții media pe canale cu mare audiență nu se bucurase de un asemenea succes precum ARTICOLUL... cu articol hotărât, „a mare“ și majuscule. După mai bine de cincisprezece ani de presă, ajunsesem să constat nu numai că acesta era ARTICOLUL meu de turism, ci că era ARTICOLUL tuturor articolelor. În condiții în care în primii opt ani de activitate gazetărească activasem ca jurnalist de reportaje, investigații și anchete la modul cel mai serios.

O frustrare asemănătoare cunoșcusem pe vremuri, când făceam parte dintr-o din primele echipe de reporteri români care lucrau cu camera ascunsă. Emisiunea se difuza la o televiziune privată sub denumirea de „Reporter incognito“. Cu ajutorul camerei ascunse, dezvăluisem o mulțime de lucruri. Dădusem șpagă unor deputați, demascasem tot felul de escrocherii ale unor aşa-zisi vindecători miraculoși ori vrăjitoare celebre, intrasem pe zona de trafic de prostitute și de stupefianți etc. Fiecare emisiune era, practic, o premieră. Aveam un public din ce în ce mai numeros, căruia îi serveam pe tavă lucruri dintre cele mai grave. Despre care el știa că se întâmplă, dar pe care nu le putuse vedea și proba până atunci, în mod direct. Aproape că nu era emisiune după care Poliția ori alte instituții ale statului să nu se sesizeze din oficiu. Într-o dintre emisiuni, am avut ca subiect traficul de copii. Am vrut să vedem de unde, cum, în cât

temp și cât te costă să cumperi un copil în România, la negru. Fără factură și chitanță. Indiferent dacă voiai să-l infiezi, să-iici organele, să-l exploatezi sexual etc. Oricum nu te întreba nimeni de ce-l vrei... Materialul, deși a fost realizat doar parțial de mine și nu ar fi trebuit să mă implic afectiv (de regulă, nu o făceam), m-a tulburat peste măsură. Mi-a luat mai puțin de 36 de ore din momentul în care m-am documentat și până să intru în posesia unei fetițe de doi ani și jumătate, contra a 4 000 de dolari... Nu vă mai dau detalii despre filierele din maternități, mafia din domeniul și aşa mai departe, cu care începuseră să intrăm în „combinatii“. Fetița mi-a fost oferită direct de către mama ei, fără intermedier, după ce am întrebat într-un cartier sărac din București nu mai mult de șase-șapte familii dacă vor să ne vândă un copil. În fine. Am filmat, am montat și am dat grozăvia pe post.

Săptămâna următoare, am difuzat un alt material, cu mafia din piețe. Concluzia acestui reportaj era că un producător nu putea vinde la tarabă cartofi mai ieftini decât prețul impus de către cei care aveau monopolul de ani de zile, pentru că mafiotii intervineau cu brutalitate. Și fie îi cumpărau omului toți cartofii la un preț foarte mic, pentru a-i revinde, fie îl goneau folosind mijloace de intimidare deloc ortodoxe. Când m-am uitat peste cifrele de audiență, am constatat cu stufoare că materialul cu prețul ridicat al cartofilor făcuse o audiență de patru ori mai mare decât cel despre traficul de copii...

Așadar, nu-mi făceam iluzii cu privire la preferințele, gusturile și înclinațiile publicului. Nu eram vreo fată mare într-ale gazetării. Dar, chiar și aşa, să constați că, după aproape două decenii de meserie, cel mai de succes articol al tău este cel în care descrii tehnice sexuale ale unor fete din Thailanda, China, Singapore și Hong Kong era prea de tot! Și măcar dacă nebunia s-ar fi oprit aici. Nutt! Nuai să vezi, Cipriane. Tot cam în perioada respectivă cochetam cu ideea de a publica un jurnal de călătorie pe care să-l difuzez împreună cu un cotidian de mare tiraj. Propunerea mi-o făcuse amicul meu Răzvan, care avusese o mulțime de proiecte de acest gen în două dintre cele mai mari trusturi media autohtone. Eu mă pregăteam cu un manuscris în care povesteam frumos despre plaje virgine, orașe interesante, personaje inedite, obiceiuri stranii, întâmplări haioase, experiențe culinare și altele. La care el îmi spunea: „Piața de carte s-a schimbat foarte mult. Nu mai e ce-a fost. Dacă vrei să avem succes, să rupem, m-am gândit să facem o carte despre cum fac dragoste femeile din cele peste 100 de țări prin care ai călătorit tu. Știi, să fie scrisă în maniera articoului ăla, cu chinezoaice, thailandeze. Că, bănuiesc eu, poți să scrii cum e cu negreșele, cu arăboacele, cu sud-americancele,

cu australienele, cu alea din Sri Lanka, Mauritius, Fiji sau Caraibe. Hi, hi, hi! Abia aştept să-o citesc! Îţi dai seama cum sună: «Sex cu femei din 100 de ţări». Ce titlu mișto. Rupeștem cu asta. Ce viață frumoasă ai, vagabondule! Te invidiez. Sincer, te invidiez!“

În prima fază, am fost tentat să spun „Stop joc!“ Dar în minte mi-a încolțit o idee care m-a ajutat să înțeleg rostul și valoarea unei asemenea cărți. Dincolo de faptul că ea ar putea veni în întâmpinarea celor mai intime întrebări, aspirații, fantezii, frământări, descătușări sau inhibiții de natură sexuală, pe care le are fiecare dintre noi. În plus, un jurnal de călătorie despre cum se face dragoste în toate colțurile lumii chiar nu mai apăruse pe piață. „De acord, Răzvane, dar cartea asta o scriu aşa cum vreau eu!“

CAPITOLUL 2

Pensionarii din Beijing îmi amintneau de colegii mei de grădiniță

La cei peste 3 000 de ani de istorie pe care-i are-n spate, Beijingul se mândrește, poate, cu cel mai vast patrimoniu cultural din lume. E locul unde convețuiesc peste 60 de etnii. În limba chineză, He Ping, numele nouului meu ghid, semnifica liniște sau echilibru. Nici că puteam găsi o persoană mai potrivită pentru a-mi fi „călăuză“ și mentor în tainele unei culturi foarte greu de înțeles, de împărtășit și de savurat cu adevărat de către un european superficial, ca mine. Nu vă imaginați că dădusem peste vreun urmaș al lui Confucius, deși chiar el mi-a sugerat că ar exista ceva premise în acest sens: „Când m-am născut eu, tata avea aproape 58 de ani și mama încă nu trebuise de 30. Știi ce se spune: cu cât tatăl este mai în vîrstă și mama mai Tânără, cu atât copilul iese mai viguros și mai înțelept. Tatăl lui Confucius, bunăoară, avea aproape 90 de ani, iar mama lui, spun cronicile, dacă împlinise 18“. Băiatul își merita cu prisosință numele. Chiar că era cel mai calm și mai blajin asiatic pe care-l văzusem vreodată, și care să nu fie îmbrăcat din cap până-n picioare în robă galbenă, portocalie ori de culoarea purpurie... Avea doar 23 de ani, dar mă privea în ochi cu seninătatea și siguranța de sine ale unui călugăr budist aflat în anticamera Nirvanei. Din această cauză l-am bănuit tot timpul că-i de la serviciile speciale și că, la sfârșitul sejurului, o să-mi propună să devin agent secret, sub acoperire. Un adevărat ghimpe al Marii Republici Populare în coasta Uniunii Europene. Mă rog, nu credeam că au chinezii atâtă bănet să cumpere un tip capabil, ca mine. Dar propunerea lor mă va onora, cu siguranță. Nu mai începe vorbă! He Ping avea chiar și-un nume european pe care și-l luase la recomandarea profesorului său de engleză. „Poți să-mi spui Paul. E simplu și ușor de reținut pentru tine.“

La început, am vizitat Templul Raiului și Mormintele Dinastiei Ming. Cel mai mult m-au impresionat giganticele animale fantastice din piatră de pe Calea Spiritelor. Aveam încă din copilarie o slăbiciune pentru dragoni, dar silueta imponzantă și figura expresivă a animalului acela fantastic – jumătate leu, jumătate dragon – m-au cucerit de-a dreptul. Mi-ar fi plăcut la nebunie să am în curte un animal de companie cu puteri magice, cu corp de leu și cap de dragon, care să se gudure pe lângă mine cu ochii inteligenți, scoțând, de emoție, un fum subțire și vaporos pe nas ori de câte ori îl măngâiam după urechile pe jumătate îmblânite, pe jumătate solzoase. Păi, na! Dacă avea cap de dragon... Nu mai puțin de 36 de statui impozante străjuiau de-o parte și de alta pasajul secret, lung de șapte kilometri, care ducea către mormintele a 13 dintre cei 16 împărați ai dinastiei Ming. Cel mai vechi mausoleu, construit cu peste 600 de ani în urmă, aparținea celebrului Yongle. Nimeni altul decât împăratul care a mutat capitala la Pekin (actualul Beijing) și care a început să construiască Orașul Interzis. Maiestarea Sa avusese grija ca 16 dintre concubine să-l însoțească și după moarte. Așa că își făcuse ditamai mausoleul. Dacă vrei, un fel de criptă-harem imensă.

Spre sfârșitul zilei, eram epuizat de-a dreptul. Nu de cât merseseam, ci de informațiile cu care fusesem bombardat de micuțul care mâncă istorie pe pâine. În capul meu se băteau turcii cu tătarii, mongolii cu chinezii, japonezii cu coreenii, dinastia Qi cu dinastia Ming, împăratul Qin cu regina Caznă, ursul panda cu broscoul din păpușile Muppets și omul-păianjen cu femeile rele de muscă din Cartierul Roșu al Amsterdamului. Speram cu tot dinadinsul să mă lase să mă așez ca tot omul pe un scaun, la o terasă, cu o bere rece-n față, și să privesc vreo jumătate de oră în gol. Fără nicio statuie, pagodă, dragon sau bonsai înflorit în fața ochilor. Deodată, vocea impasibilă a „împăcatului cu lumea“ m-a lovit ca un bici peste timpanele mele încă în suferință din pricina accentului cu care vorbea chinezul engleză.

„Nimic nu este construit aici la voia întâmplării și totul respectă principiile feng shui,“ m-a asigurat He Ping pe un tot imparțial, dar în același timp apartinând genului „categoric absolut“.

„Gata, ajunge, nu te supără, dar mi-ai povestit atât de multe lucruri astăzi, încât nu mai sunt capabil să înțeleg nimic.“

„Dar... feng shui-ul...“

„Nicio vorbă-n plus. Te rog din suflet. Oricum, noi, români, řim totul despre feng shui. În limba mea, această artă străveche se cheamă «Nici un cui/nu este șiul!» Vezi că seamănă? Chineeezzuuu,

hal!“ i-am mai spus la final ghidului și-am simulat o lovitură de karate cu palma dreaptă, realizând un sfert de rotație către înainte.

A holbat ochii căt cepele: „Ce-i asta, izghizuuuu, ha?“ „Când eram mic, mă uitam la filmele cu karate. Știi tu, arte marțiale. Și, de fiecare dată când se nasolea treaba, venea un chinez mic, sfrijit, îmbrăcat ca vai de el, cu puță mică, pe care nu dădeai două parale. Îi bătea pe toții și se termina filmul. Și de fiecare dată scotea niște sunete din astea războinice, foarte scurte, urmate de câte o schemă de karate. Eu n-am înțeles niciodată ce striga pe limba lui, dar m-a impresionat atât de tare, încât am rămas cu un soi de fantezie, dacă vrei. O expresie de-a mea. Căteodată, când vreau să pun punct unei situații sau când îmi reușește căte o chestie, spun în mintea mea «chineeezzuuu, hal!» și îmi imaginez cum dau lovitura prin aer. Da, asta de-o viziuni tu acum. Dar e prima oară când pun realmente în practică mișcarea. Nu știu de ce, dar mă așteptam ca tu, chinez fiind, să înțelegi cum stă treaba, ce naiba! A, și «chineeezzuuu», în limba română, înseamnă locuitor al Chinei. Adică un tip, aşa ca tine, care spune «Hal!» tare și răspicat, de-i omoară pe toții și pe ecran apare scris happyend! „Ce fel de film e ăsta, unul erotic?“ „Nu, măi, Paul! Mă iezi peste picior?“ „Nu, da! de unde știi că era unul cu puță mică?“ „Asta am citit eu pe internet. Că, în general, asiaticii nu o au mai mare de 10 centimetri, când e-n erecție...“ „Stai puțin, că...“ „Chineeezzuuu, hal!“ i-am băgat din nou schema sub nas.

Când palma mea a descris un sfert de rotație și antebrațul era perfect perpendicular pe corp, i-am strâns mâna și l-am invitat la o bere, unde urma să-mi povestească despre obiectivul nostru de a doua zi: Orașul Interzis. „Ești un european din România puțin nebun sau mi se pare mie?“ m-a întrebăt la plecare. „Nu sunt nebun, dar este adevărat că am vreo câteva țigle de pe pagodă, i-am spus răzând, arătând cu degetul spre propriu-mi cap, care nu-s așezate tocmai feng shui...“

Încă din adolescență, misteriosul Gugong (Orașul Interzis) a exercitat asupra mea o fascinație aparte. Știam că se întinde pe 720 000 de metri pătrați și că este alcătuit din trei palate principale și din încă 36 mai mici. „Detine recordul la capitolul cea mai mare construcție din lemn din întreaga lume și este inclus în patrimoniul UNESCO. În total, sunt peste 9 000 de încăperi“, îmi povestea He Ping – Paul. „Mamă, căt rahat produceau ăștia pe metru pătrat“, mi-a străfulgerat brusc prin minte. La atâta amar de camere, cred că servitorii goleau non-stop olîtele de noapte, din porțelan albastru, incrustate cu motivele familiei regale...

Brusc mi-am amintit de o excursie pe care o făcusem cu ani în urmă, în bătrânu oraș greco-roman Efes, aflat astăzi pe teritoriul Turciei. Când m-am aşezat pe un WC antic să fac vreo câteva fotografii, de amuzament. Arăta ca o dală de piatră asemenea unei băncuțe, cu patru sau cinci găuri cu diametrul cât al unei farfurii de aperitiv, dispuse la distanță de aproximativ 30 de centimetri una de alta. Evident că acum era doar o importantă reliică a orașului. Dar pe vremuri veneai, spuneai bună ziua și te aşezai pe bancheta din piatră în fundul gol lângă alți doi stimabili cetăteni, care așteptau, plini de entuziasm, să „ducă calul la apă“. Mai bârfeai o curtezană, mai dădeai pronosticuri pentru luptele cu gladiatorii de sămbătă și făceai multă politică. Apoi se auzea de câteva ori pââââr!, pleosc!, pleosc!, pââr!, pleosc! Si părâiașul care curgea natural pe sub fundul tău ducea „marfă“ la vale, fără să mai intervină vreo mâna de om. Astă, da, civilizație! Mare lucru canalizarea. Păi, mergeți în Dhaka, capitala Bangladeshului, în Sanaa, capitala Yemenului, sau în multe alte orașe similare, să vedeați cum localnicii aruncă și acum, în secolul XXI, conținutul oiliilor de noapte pe fereastră. Dările sunt vizibile cu ochiul liber. Si cum prin acele locuri nu plouă prea des, oamenii lasă totul în seama soarelui torid care usucă grabnic...

Apropo, că veni vorba. În tinerețe, licean fiind, în primul an după ce căzuse regimul communist, mergeam des în Ucraina cu te-miri-ce marfă. Duceam bocanci din piele întoarsă pentru bărbați, blugi luati din Turcia sau geci de fâș, pe care le vindeam dublu în bazarul din Cernăuți. Si mă întorceam în România cu țigări, cizme din piele pentru dame, parfumuri ieftine sau mărglele. Pe care le vindeam de două-trei ori mai scump. În minte că într-o țară din ierni am prins un frig de crăpau pietrele. Parcă tăbărâse peste noi tot gerul Siberiei veșnic înghețate. Si bătea un vânt de-țи pătrundea la oase. Stăteam de șase ore în bazarul uitat de lume de pe un câmp de la periferia Cernăuțiilor, cu gând să mai vând restul de marfă rămasă și să mă întorc la gazdă. Si, cu cât mă îmbărbătam eu să vând mai repede, cu atât se împuțina lumea, alungată de vremea rea. Într-un final, mi-am dat seama că trebuie să-mi părăsesc taraba pentru a da curs acelor necesități neglijate prea mult timp. Mai ales pe o vreme așa de potrivnică. Nu mai folosisem până atunci singura toaletă din zonă. Vedeam tot timpul coșmilia aceea înlătă și lungă, acoperită cu azbest ondulat, dar numai gândul la ce-ăș putea găsi înăuntru îmi tăiașe mereu cheful. Dar acum nu aveam încotro. Si, întrucât cele două genți imense și grele cu care venisem eu să fac negoț încă erau pline

cu marfă, nici nu se punea problema să le iau cu mine. Așă că am strâns marfa, mi-am umplut sacoșele și l-am rugat să aibă grijă de ele pe un rus, mare cât un urs, căruia nu-i vedeam bine nici ochii, darămite față înfolosită de căciula de iepure model căzăcesc, având urechile trase peste obraji... De vreo oră, tot încerca să vândă, două tarabe mai la vale, câteva căciuli din blană de vulpe argintie. Nu știam ce-a-nțeles omul din gesturile mânăilor mele înghețate, dar a scăpat un „harașo!“ pe sub mustața plină de promoroacă.

Mi-o fura rusul nostru sacoșele, nu mi le-o fura, eu tot aveam nevoie la toaletă. Așă că am pornit glonț spre singurul loc în care doream să fiu în minutul acela. Mă stresa și faptul că era cam departe, și neîncrederea în supraveghetorul meu – care nu știa o boabă românește –, și calitatea serviciilor dinăuntrul șandramalei acoperite cu azbest. Fiecare pas pe care aș fi vrut să-l fac cu viteza luminii aveam senzația că-l executam cu viteza melcului. Într-un final apocaliptic, am ajuns în dreptul unei uși... care lipsea cu desăvârsire. Nu-mi credeau urechile ce-mi vedea ochii. „Alioșa“, mi-am zis atunci în gând, amintindu-mi de glumele copilăriei. „Nemții da uliță. Davai pistolet“. Să mă sinuciuiiiiid, prietene!

Intraseam într-o hală lată de vreo patru metri și lungă de vreo trei-patru ori cam pe-atât. De-o parte și de alta, se afla câte un rând de găuri ovale pe marginea căror le erau adăugate câte două bucăți de BCA. Înalte de-o palmă și lungi cât să pui pe ele un picior sănătos încălțat de iarnă grea. Jumătate dintre geamurile mici și pătrate puse foarte aproape de acoperiș erau sparte și vântul șiuaera prin ele sinistru. Culmea parangheliei, însă! Înăuntru era o atmosferă extrem de destinsă și de relaxată. Aproape trei sferturi dintre „căcători“ erau ocupate de domni care stăteau pe vine, cu pantalonii pliați grămadă deasupra ghetelor și fundul bine dezgolit, chinuindu-se să nimerească stângaci gaura dedicată activității specifice. Orificii care, socotind după șarjele generoase, mai vechi sau mai noi, care rataseră ținta, se dovedeau mult prea mici. Eram atât de uluit, încât blocam fără să vreau intrarea unui bătrânel. După câteva secunde de așteptare, ucraineanul m-a bogodănit în limba lui și m-a determinat să fac primul pas în interiorul closetului. A trecut glonț pe lângă mine, a tras la prima gaură liberă pe dreapta și s-a postat în poziție de tragere, alături de doi tinere care fie erau constipați și amortișeră pe cărămidile acelea de BCA, fie nu se îndurau de minunatele mahoarce fără filtru abia începute. Si preferau să-și termine țigara stând pe vine, în curul gol, cu bocancii la doi pași de resturi de materii fecale, ziare, pungi de floricele de porumb și bilete de autobuz pe post de hărtie igienică. Ba, lângă o operă încă proaspătă, având o stranie culoare galben-închis,